



## עדי

“כנראה יצרו את צמר הגפן בהשראת העננים”, צחקתי לי קילומטרים מעל הקרקע, מסתכלת על הצרורות הרכים שמתפנקים תחתי. הרבה פעמים טסנו לחופשות בחו"ל, ואף פעם לא היה מצב הרוח שלי מוזר ומתחלף כל כך. לרגעים הרגשתי אושר צרוף, תחושת ריחוף משכרת, כאילו אני שטה על גלי ים רכים כשהרוח משחקת בשערי, ולרגעים הרגשתי דכדוך עמוק שמילא את כולי בגלי עצב טובעניים.

אבא הסתכל איתי מהחלון וצחק לשמע התיאוריה המשעשעת שלי. “את יצירתית”, קבע, “עוד מעט תמציאי רעיון איך להפוך את המראה הזה לאיזה עיצוב חדשני לחדרי שינה”.

“אואה, זה רעיון”. נדלקתי, וכבר שקעתי לי במחשבות כששרטוטים מעניינים חולפים מול עיניי בדמיוני, יוצרים חדרים חלומיים, בעלי חללים מגוונים.

דיילת גבוהה ניגשה אלינו ושאלה: “משפחת שקול?”

‘באל על’ באמת מרגישים בבית, חייכתי לעצמי.

"כן", אישר אבא.

"הזמנתם מנות כשרות?" היא הצביעה על שני המארזים שבידיה.

"כן".

היא הניחה את המארזים החמים על השולחנות שנפתחו מולנו, ונפתה להמשיך בעבודתה.

בזווית העין הבחנתי באדם ענק הממדים מהשורה שלפנינו תוקע בי מבט, והצטמררתי.

"את לא נוטלת ידיים!?" התפלא אבא.

"אני לא אוהבת את הלחמניות הקרטוניות של המטוס". עיקמתי את אפי תוך כדי שאני מריחה את המנה המבושלת.

"שקולניקית מפונקת". הפטיר אבא. הוא תמיד אומר את זה כשמישהו מאיתנו מתפנק, מה לעשות שהתרגלנו לסטנדרטים גבוהים בבית!?

כיוונתי את עדשת המצלמה שלי בזום אאוט, וברגע שהרגשתי שהיא מדויקת - לחצתי על הכפתור. העליתי אותה על המסך. וואו, יצאה לי תמונה מושלמת. תמונה מושלמת ממלאת אותי בחדוות יצירה שקשה להסביר אותה. אני כל כך אוהבת לצלם, וכמה טוב שאבא רכש עבורי את המצלמה המדהימה הזו.

"מישהו יחכה לנו בשדה התעופה?" שאלתי את אבא אחרי שנטל ידיים ונגס בלחמניה.

"בטח", הוא ענה בפה מלא, "רובינסון, החבר שלי, מחכה לנו שם. הוא שמח להחזיר לי מעט על שאירחנו אותו כשהיה בארץ".

"יופי". אמרתי, וקורת בטון בכובד עצום נתלתה בליבי. מחר בבוקר אני עומדת לעבור ניתוח. זה אולי הניתוח הכי פחות מסוכן מכל הניתוחים שקיימים, אבל הלב שלי דופק בעוז כשאני חושבת על קרני הלייזר שיטיילו על גבי הקרנית שלי, ויסירו את שכבת תאי האפיטל. ברר... אני לא מסוגלת לחשוב על זה. איך

בכלל נכנס לי השגעון הזה עם ניתוח הלייזר להסרת משקפיים!?

אולי היה זה המספר הגבוה שגרם לי לרצות כל כך להתפטור מהמשקפיים, אולי מיכל, חברה מהכיתה המקבילה שעברה את הניתוח והמליצה עליו בכל פה.

ענק הממדים מהשורה שלפנינו לא שכח לתקוע בנו מבטים מסמרי שיער מדי פעם. העדפתי לא לשתף את אבא.

"את חוששת?" שאל אבא, מקלף עטיפה של חטיף אנרגיה. השוקולד נדבק לנייר.

"קצת", הודיתי.

'אבל לא ממה שאתה חושב', הוספתי מהר ביני לבין עצמי. 'אני מרגישה שמהו רע עומד לקרות, כבר שבועיים אני לא מרגישה רגיל, ועכשיו הניתוח הזה. יש לי תחושה רעה מאד בקשר אליו.'

אבא שמע שבארצות הברית מבצעים את הניתוח הזה בקלות יותר מאשר בארץ, ושיש שם מנתח אחד מומחה מאד, ושאין לו עבר של מנותחים שנפגעו, ומהר מאד הזמין לנו כרטיסים לטיול אחרון לפני שאת נכנסת לעול החיים' כמו שאמר לי בצחוק, ולבקר את החברים הנחמדים שמחכים לי. כבר חמש שנים שלא הייתי שם. בתחילה זה היה נשמע טוב. עכשיו אני מתחרטת על הכל.

"אבא", אזרתי אומץ ושאלתי מהר כדי שלא אתחרט. "בשבוע שעבר..."

"כן, עדי", אבא לא הבין למה נעצרתי.

"אהמ... לא משנה". נבהלתי פתאום. "לא חשוב".

אבא לא אהב את זה. "התחלת לשאול, תסיימי". אמר בקול סמכותי.

"לא... אני פשוט... לא בטוחה... טוב, אני אשאל".

עכשיו אבא היה כבר ממש מסוקרן.

"בשבוע שעבר באיזה יום... אתה הגעת להוציא אותי מאיזה פרדס מוזר כזה

שנקלעתי אליו בטעות?"

"פרדס", אגלי זיעה בצבצו על מצחו הקמוט של אבא. "באיזה יום?"

"לא יודעת, לא זוכרת", ידעתי שאני נשמעת מוזר.

"את נקלעת לאיזה פרדס בטעות? איך?" אבא לא הבין.

"לא משנה". נבהלתי.

"טעית בדרך או מה?"

"כנראה. אבל היה נראה לי שאתה באת להציל אותי משם". אמרתי בחוסר רצון.

"כנראה חלמת", קבע אבא בקלילות מעושה, ומיד העביר נושא. "את יודעת, לרובינסון יש בת בגילך, והיא מחכה מאד להכיר אותך. הבנות של הארץ נחשבות מאד בחו"ל..." אבא הביט בשעון היוקרתי שלו. "אזאה... יש לנו עוד שש שעות טיסה. היית מאמינה!?"

שמחתי שהוא העביר נושא, ושמחתי שאני לא צריכה להמשיך ולחשוב על הסיטואציות החדשות והאימות האלו שהתפרצו לתוך חיי. הצמדתי את אפי לחלון, ושקעתי בשינה טרופה.

"את רואה", אמר לי אבא אחרי מנוחה ארוכה, "גם טיסה בת שתיים עשרה שעות נגמרת בסוף". הוא הושיב את ה'לפ טופ' שלו בעדינות בריפודית ואחר הכניס אותו לתיק הגב.

הרגשתי את קורת הבטון הכבדה ההיא מונחת עדיין על ליבי, משקיעה אותן, מטביעה בפחד, לא משאירה מקום לשום דבר אחר.



## צפנת

בחמש בבוקר היו הגבעות נקיות וקפואות, ואוויר צח נישב ביניהן, סומר את עורה של צפנת. הצאן שסביבה היה ערני להפליא בשעה מוקדמת זו, וצפנת נזכרה בחיוך בסדנת הצאן של גיאת, מבוגרת ממושקפת בעלת שיער שיבה דליל, שהסבירה לה ולחברותיה כמה דברים אודות כבשים וצרכיהן. המעבר בין המגורים בערים השונות לבין המאחז השומרוני היה חדש וחד לכולן, וצפנת וחברותיה נזקקו להדרכה וליווי בשלב הראשון. כאישה מבוגרת שגרה באזור שנים ארוכות בכל מיני תנאים, היתה גיאת מדריכה מצוינת.

האופק היה ריק לכל רוחבו, והשמש עלתה בעצלתיים של טרום חורף להאיר את המרחב.

צפנת התמתחה, ואז מצאה לעצמה פינה נוחה, העיפה מבט בכבשים המטיילות להנאתן ומלחכות מכל הבא ליד, ופתחה את הסידור. מודה אני לפניך, מלמלה בדבקות, מלך חי וקיים...

השמים היו בגודלם הטבעי, ענקיים ומתוחים לכל האורך, 'לא רק קרעי שמים ופיסות אומללות בין בניינים', כמו שאמרה גיאת.

צפנת פסעה שלוש פסיעות אחורה. מספר תלתלים מהקוקו המרושל התפזרו לכל עבר ודגדגו את פניה. היא סיימה את התפילה בתחושה מרוממת. כמה אהבה את הגבעות שמולה, כמה השקיעה בהן. כמה היא שמחה שבזכותה ובזכות שכמותה לא קמים ישובים ערביים נוספים באזור. 'להפיגין נוכחות יהודית', הזכירה לעצמה, 'זה תפקידנו!'

ובכל זאת, 'עין יברוד' - השכונה הערבית ההולכת ונבנית - הטרידה מאד את מנוחתם של יושבי הגבעות. השטח הבנוי של 'עין יברוד' גדל לאחרונה באופן משמעותי והחל יורד לכיוון הכביש בצורה קווית מקוממת. שכונה יפהפיה מוקפת במטעי זיתים ושייכת ליהודים לפי כל הדעות!

בשבוע שעבר יצאה עם ירושלים ותחיה לבקר בה.

"את לא פוחדת?" שאלה בשקט תחיה. צפנת ידעה, כמו תחיה, ש'עין יברוד' היא שכונה בה מתגוררים מחבלים משוחררים שהיו בכלא לפחות חמש שנים.

"לא", כעסה צפנת, "שהם יפחדו מאיתנו".

"נכון", הסכימה איתה תחיה והן יצאו לסיור סביב השכונה, כדי להפגין נוכחות יהודית. "הם צריכים לדעת שהאזור כולו שייך לנו, זה יקח זמן, אבל צעד אחר צעד, בעקביות, יגרמו לכך שבסוף נקבל את כל השטחים שהיו שייכים לנו לפני הסכמי אוסלו".

צפנת אהבה את הדיבורים האלו, והן יצאו לדרך. עצרו באיזו פינה נעימה ומוצלת והתיישבו לאכול ארוחה קלה. "יש לך אש?" שאלה צפנת.

"לא", דפקה תחיה על מצחה המיוזע, "אוף".

"טוב, חבל. נוותר על האמגזית", הצטערו שתי הבנות, ונטלו ידיים לארוחת סנדוויצ'ים דלה.

רכב שחור מבריק התקרב אליהן, הן המשיכו לאכול בשלווה. הרכב נעצר על ידן ושתי הנשים עטויות הרעלה שבתוכו הביטו בהן בעניין.

"שלא תעזי לנופף להן לשלום", הזהירה צפנת את תחיה, "אצל ערבים, מי שמנופף ראשון לשלום, מבטא חולשה ופחד. המקום פה הוא שלנו, והם יודעים זאת טוב מאד, אין צורך שנתנצל על קיומנו, אנחנו בעלי הבית כאן!"

הן המשיכו לאכול ולפטפט, לא שתות ליבן לזוג הנשים שמביטות בהן בעיונות. כשראו הערביות שהן אינן מתייחסות אליהן, פשוט התניעו ועזבו את המקום.

צפנת הביטה כעת אל האופק ורוגז עלה בליבה. אילו רק היו כל היהודים במדינה הזו מתנהגים כך אל הערבים, הכל היה נראה פה אחרת. ערבים הם עם נכנע במקור, רק שהמדינה מביעה כל כך הרבה חשש מפניהם, שהם מרגישים פה יותר מדי בנוח.

"אז מה, עוד מעט החתונה של תקומה", הזכירה תחיה. "אנחנו צריכות לארגן

הכל”.

”כן, יש הרבה עבודה”, ענתה צפנת וחייכה לעצמה. בעוד כשבוע תינשא תקומה, והיא ובעלה יבנו את הבית שלהם על האדמה הקדושה הזו ללא חת. יהיה להם בית יפה, ומשפחה שתגור במקום הכי שווה. הוא יחבר לתקומה חשמל סולארי, שיהיה לה נוח לכבס ולבשל, הוא יתחבר גם לקו מים, כי בכל אופן אי אפשר לחיות כמשפחה בצורה כזו.

גם להן יש הרבה עבודה סביב החתונה. צריך לנקות את אזור החתונה, להכין חופה יפה, לקנות בלונים ושלטים, ולחפות את האזור כולו בבדים נאים. צריך גם לבשל ולערוך המון קניות, אבל הן תעשינה את כל זה באהבה גדולה לתקומה, שמקימה את הבית שלה על ערכי ארץ ישראל.

איך אמרה להן גיאת בשיעורים, כשהצאן מתאסף סביבה? בשביל ליישב את ארץ ישראל צריך לשבת בשכם, לא בתל אביב!

כדי לבנות בית מקדש שלישי צריך להילחם, להיאבק. לא לעבוד במשרדי היי טק במגדלי עזריאלי הממוזגים, ולחזור בערב לדירה נוחה באזור שקט.

כעת החל הצאן להתאסף סביב צפנת, היא אספה את שפעת התלתלים שלה לגוש פקעת ענק ממדים, וליטפה את גב אחת הכבשים כשחיוך מרפרף על שפתיה. ”יאללה”, צעקה להן בשובבות, קולה מתפזר ברוחות, ”הביתה, לארץ ישראל הנבנית!”